

Súd: Okresný súd Lučenec
Spisová značka: 6Csp/85/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6622204278
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Kucbel
ECLI: ECLI:SK:OSLC:2023:6622204278.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Lučenec, pred sudcom JUDr. Dušanom Kucbelom, v spore žalobkyne H.. Y. W., K.. XX.XX.XXXX, O. Š. XXXX/XB, J., právne zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, Paríž, konajúca prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Karadžičova 2, Bratislava, IČO: 47 258 713, právne zastúpeného Advokátska kancelária Nagyová Tenkač, s.r.o., so sídlom Ružinovská 42, Bratislava, IČO: 36 862 169, o priznanie finančného zadost'učinenia, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi sumu 850 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu o výške trov konania.

odôvodnenie:

1. Predmetom sporu bol nárok žalobkyne na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 850 Eur z dôvodu aplikácie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný poskytol žalobkyňi ako veriteľ úver za použitia nekalých obchodných praktík, pretože do zmluvy o úvere vložil ustanovenia o revolvingovom úvere, ktorý jej nebol poskytnutý. Preto žalobkyňa plnila bez toho, aby došlo k uzavretiu zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru, čím sa žalovaný bezdôvodne obohatil. Rozsudkom Okresného súdu Lučenec č. k. 5Csp/16/2019-293 zo dňa 11.04.2022 došlo priznaniu nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému, čím jej vznikol nárok požadovať finančné zadost'učinenie.

Žalovaný sa v spore bránil tým, že žalobkyňa nepreukázala, že by jej bola jeho konaním spôsobená akákoľvek ujma a na základe čoho si ho uplatnila. Automaticky úspech v predchádzajúcom spore nezakladá nárok na priznanie primeraného zadost'učinenia. Ten je možné aplikovať, ak spotrebiteľovi nebola poskytnutá dostatočná satisfakcia. Žalobkyňa opomenula, že z kreditnej karty čerpala kontinuálne 13 rokov bez toho, aby to namietala. Primerané zadost'učinenia nie je možné spájať s odmenou pre spotrebiteľa.

2. Medzi sporovými stranami nebola na pojednávaní dňa 05.06.2023 žiadna sporná skutočnosť. Súd preto považoval podľa § 151 ods. 2 CSP v spojení s § 186 ods. 2 CSP za nesporné, že Okresný súd Lučenec rozsudkom č. k. 5Csp/16/2019-293 zo dňa 11.04.2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15CoCsp/20/2022-376 zo dňa 12.10.2022 priznal žalobkyňi voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1252 Eur. Z bodu 6 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplynulo, že žalovaná čerpala z titulu revolvingového spotrebiteľského úveru sumu

2969,65 Eur a uhradila za obdobie od 11.06.2003 do 08.11.2016 celkove sumu 6544,89 Eur. V bode 31. rozsudku súd prvej inštancie vyhodnotil prijaté plnenie žalovaným od žalobkyne ako bezdôvodné obohatenie z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere. Preto žalobkyni vznikol nárok požadovať bezdôvodné obohatenie za nepremiľčané obdobie v sume 1252 Eur.

3. V rámci interpretácie skutkového stavu zachyteného v uvedených rozhodnutiach súd zistil, že žalobkyňa zaplatila žalovanému bez právneho dôvodu rozdiel medzi čerpaním revolvingového úveru v sume 2969,65 Eur a jej úhradami v sume 6544,89 Eur, t. j. sumu 3575,24 Eur. Z tejto sumy jej ako nepremiľčaná časť bolo priznané v pôvodnom konaní 1252 Eur. Na strane žalovaného z dôvodu premiľčania tak došlo k ponechaniu bezdôvodného obohatenia v sume 3575,24 Eur - 1252 Eur = 2323,24 Eur.

4. Vzhľadom na to, že medzi stranami neboli sporné skutočnosti a súd o nich nemal žiadne pochybnosti podľa § 186 ods. 2 CSP, ostalo predmetom posúdenia aplikácia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Na základe subsumpcie ustáleného skutkového stavu považoval súd nárok žalobkyne na priznanie primeraného zadosťučinenia za dôvodný. Právo na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia pre žalobkyňu ako spotrebiteľku je upravené v § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon teda nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobkyňa preukazovala existenciu a výšku vznikutej ujmy (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/92/2021 zo dňa 30.06.2022, R 48/2022).

5. Žalobkyňa splnila všetky zákonom požadované podmienky podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Okresný súd Lučenec rozsudkom č. k. 5Csp/16/2019-293 zo dňa 11.04.2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15CoCsp/20/2022-376 zo dňa 12.10.2022 priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1252 Eur. Tým súd považoval nárok žalobkyne (aj s poukazom na predchádzajúci výklad) za daný. Následne súd zameral svoju pozornosť na posúdenie výšky jej nároku s poukazom na sankčnú a satisfakčnú funkciu primeraného zadosťučinenia.

6. Pri určení výšky primeraného zadosťučinenia v danom individuálnom prípade súd zohľadnil okolnosti daného prípadu. Dospel k záveru, že obe sporové strany ťažili na danom vzájomnom vzťahu, ktorý bol súdom v pôvodnom konaní považovaný za neplatný. Dá sa povedať, že na strane žalovaného išlo o získanie finančného protiľpenia, na ktorý nemal nárok a na strane žalobkyne o využívanie

kreditnej karty, čerpanie finančných prostriedkov, hoci pôvodne žalobkyňa nemala vôľu vstúpiť do takéhoto zmluvného vzťahu. V rámci neho však finančné prostriedky čerpala. Je teda pravdou, že uvedený stav využívala. V iných prípadoch súd posudzoval samostatne výšku sankčnej a satisfakčnej povahy primeraného zadostučinenia. Súd v iných obdobných prípadoch nepovažoval za dostatočnú sankciu pre veriteľa, že stratil len nárok na zaplatenie úrokov a poplatkov z úveru (§ 497 Obchodného zákonníka), pretože to ho samo o sebe nemôže odradiť od ďalšieho protiprávneho konania. Jeho strata zisku by bola len závislá na tom, či sa spotrebiteľ bude ochraňovať svojich práv domáhať na súde. Pre žalovaného by tým bol daný priestor pre vlastné uváženie, či sa mu neplnenie svojich zákonných povinností oplatí z pohľadu množstva sporov, ktorým čelil. Teda samotná strata zisku na zmluvnom vzťahu nie je bežne spôsobilá zmeniť správanie veriteľa. Satisfakčnú funkciu súd v iných prípadoch určoval z pohľadu tzv. odškodnenia spotrebiteľa za to, že voči nemu nebolo postupované v súlade so zákonom (k uvedeným premisám pozri rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 16Csp/15/2022, doposiaľ neprávoplatný.) Uvedené závery však s ohľadom na správanie oboch sporových strán nebolo možné aplikovať. Preto súd pri určení sankcie vychádzalo z toho, že by mala odzrkadľovať stratu nároku žalobcu na zisk na danom zmluvnom vzťahu, ktorý má naďalej vo svojej majetkovej sfére. Ten predstavuje plnenie, zodpovedajúce jeho bezdôvodnému obohateniu, ktoré nebolo žalobkyňou z dôvodu premlčania nároku vrátené v sume 2323,24 Eur. To by pre žalobkyňu znamenalo satisfakciu, že sa jej vráti, čo v skutočnosti bez právneho dôvodu žalovanému zaplatila. Primerané zadostučinenie by tak súd priznal až do výšky nevydaného bezdôvodného obohatenia žalovaným z titulu premlčania (k tomu pozri rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoCsp/30/2021 zo dňa 13.04.2022). Žalobkyňa si však uplatnila primerané zadostučinenie len do výšky 850 Eur. Súd preto žalobe vyhovel v požadovanej časti podľa § 216 ods. 1 CSP.

7. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu vo veci. Žalobkyňa bola v spore úspešná v celom rozsahu. Preto má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške trov konania rozhodne súdny úradník po právoplatnosti tohto rozhodnutia podľa § 262 ods. 2 CSP. Keďže žalobkyňa bola ako spotrebiteľ oslobodená od platenia súdneho poplatku podľa § 4 ods. 2 písm. v) zákona č. 71/1992 Zb., o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok podľa § 2 ods. 2 podľa predmetného zákona rozhodne súd v konaní podľa § 14 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Lučenec na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne vo vyhotovení trojmo.

V odvolaní musí byť uvedené, ktorému súdu je určené, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, kto ho robí - odvolateľ, ktorej veci sa týka, v akom rozsahu odvolateľ napáda rozhodnutie, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody), čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh), odvolanie musí byť podpísané (§ 363 v spojení s § 127 C. s. p.). Odvolanie treba predložiť v troch rovnopisoch, inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa.

Odvolanie možno odôvodniť (odvolacie dôvody) len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C. s. p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C. s. p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Zák. č. 233/95 Z.z. a noviel - Exekučný poriadok.